

Zamanın Işığı

Esin

Kış, şehri kristal bir kabukla kaplamıştı. Genç kadın, mürekkep lekeli parmaklarını cebindeki kâğıt parçasına daha sıkı doladı. Rüzgâr saçlarını savururken taş binayı gördü, kapısında bir sayı parlıyordu: "74". İçeriden sızan amber rengi ışık, karlı zeminde ateşten bir nehir çiziyordu.

Kapıyı açtı, eşikten geçerken bir asırlık nefes ensesine üfledi. Merdivenler, her adımda farklı bir çağın ruhunu taşıyordu. İlk basamakta, sessizliğe gömülmüş kelimeler ayak izlerine yapıştı. Üçüncü basamak, geçmişin çığlıklarını fısıldadı. En son basamakta ise ışıltılı bir umut, karlı bir kış gününde bulduğu köz gibi avuçlarında ısındı.

Şimdi zamanın katmanları arasında bir arşivdeydi. Duvarlarda asılı portrelerde, farklı kuşaklardan genç yüzler onu selamlıyordu: Bir kadın, iki kat ceketle kütüphanede sabahlıyor; diğeri, laboratuvarında deney tüplerini titizlikle sıralıyor; bir başkası, konferans salonunda kalabalığa umudu bir tohum gibi ekiyordu... Her fotoğrafta, aynı gümüş şamdan parlıyordu. İçindeki mum, hiç sönmeyen bir ritüelle yanıyordu.

Salonun ortasındaki avize, yüzlerce cam yaprağın birleştiğı bir ağaçtı. Gözleri yorgun ama duru bir bilgelikle parlayan bir kadın, en üst dallardan birine bahar melteminin kokusunu taşıyan bir cam parçası ekliyordu. Camı, bir kuşun yavrusunu yuvaya taşıdığı titizlikle hareket ettiriyordu. Parmakları kaygıyla hafifçe titriyor, avuçları ise onu sonsuza dek orada tutma arzusu ile sıkıca kavriyordu. Her dokunuşu hem bir veda hem bir kucaklamaydı. Kırılğanlığına saygıyla, ihtimamla..."Bunu," dedi, sesinde uslanmaz bir sevgiyle, "yıllar önce burada filizlenen bir genç kız tasarladı. Her sabah çiğle ıslanan ayak izleriyle gelir, ağacın gölgesinde soluklanır, sonra geceye kadar kitaplara gömülürdü."

Duydukları genç kadının içindeki külleri alevlendirdi. Avizenin en altındaki mor cam yaprağı dokundu. Işık dalgasıyla duvardaki portreler hareketlendi: Bir kadın, otobüs durağında titreyen bir öğrenciye sıcak termos uzatıyor; diğeri, eski bir daktiloyu tamir ederek yeni başlayanın önüne koyuyor; bir başkası, diplomasını genç bir kızın avucuna kılıç teslim edercesine sıkıştırıyor...Ve tüm bakışlar, geleceğe çizilmiş bir yolda birleşip genç kadına ulaşıyordu.

"Buradaki her ışık, bir başkasının yolunu aydınlatmak için yanar," dedi aynı bilge kadın, avizenin altındaki mermer masaya bir mum dikerken. "Hiçbirimiz tek başımıza büyümedik. Köklerimiz hep birbirine dolanık."

Genç kadın, artık kendine saklayamadığı cebindeki kâğıdı masaya bıraktı. Üzerindeki "Bir kibrit, bin kışı eritir" yazısı, mum alevinde eriyerek cama dönüştü. Yeni bir yaprak belirdi avizede; içinde, binanın kapısından ilk adımını attığı gün hissettiğı cesaret kıvılcımı parlıyordu.

Sabah, binanın önündeki donmuş çeşme şarkı söylemeye başladı. Sular aktıkça, 75. lale toprağı deldi. Genç kadın, lalenin taç yaprağına dokunduğunda, içinden bir not çıktı: "Işık, söndüğünde değil, yeni bir el tarafından tutuşturulduğunda ölümsüzleşir."

O gece, şehrin karanlık, sisli sokaklarındaki lambalar birer birer aydınlandı. Çünkü mirasın sırrı buydu: yüzlerce elin tutuşturduğu ateş, karanlığı korkuturdu. 75 yıl sadece bir başlangıçtı; zira her kuşak, bir sonrakinin cebine görünmez bir kibrit bırakırdı.

Arkasına dönüp baktığında, binanın pencerelerinden sızan ışığın karlar üzerinde binlerce kanat izi çizdiğini gördü. Ve anladı: Zamanın ışığı, yalnızca yanan değil, uçmayı öğreten bir hikâyeydi.